

SAID TAYEB JAWAD

Cal desarmar Kabul

Kabul, Afganistan. Ara fa un any, a la conferència de Bonn on es va organitzar el Govern posttalibà, les diferents faccions d'Afganistan van prometre "retirar de Kabul totes les unitats militars". Si fem una ullada a la ciutat, especialment de nit, ens adonem que aquesta promesa és només paper mullat. Hi ha grups d'afganesos armats i vestits amb armlles verd oliva que emergeixen de la foscor. Porten els kalàixnikovs al muscle mentre cerquen, assetgen i escorcolen tot el que volen.

El meu país descansa en pau, però Kabul, una capital que sempre havia estat moderna i on bullia la vida, ara és un campament militar. Ja és hora que desmilitaritzem les ciutats més importants.

Per als afganesos, que han vist els horrors més inimaginables que es poden cometre amb les pistoles, aquesta presència armada injustificada, ací i a les províncies, és una visió que els terroritza. En tots aquests llocs, la llei de les armes hauria d'haver anat desapareixent amb la presència de la Força Internacional d'Assistència a la Seguretat (ISAF), però la visió d'aquests homes armats és prou per dissuadir els afganesos de participar en la reconstrucció del país, malgrat que ens acostem al 2004, any d'leccions, segons els acords de Bonn.

Aquests grups armats poden, en qualsevol moment, convertir l'Afganistan una altra vegada en un lloc perillós i explosiu, no solament per als afganesos, sinó també per a la comunitat internacional. Aquesta és la veritat: els afganesos som gent moderada, però la violència de les milícies pot obrir la porta del fonamentalisme i de la dictadura, que és el que va passar el 1992, i empènyer la gent a buscar recer en grups com ara els talibans.

Els afganesos estan ben a l'aguait d'aquests perills. Com que treballa amb el president Hamid Karzai, rep molts afganesos que es mostren preocupats per aquest fet: "Els meus electors no em van demanar escoles o hospitals", va dir

un dels delegats a la Loya Jirga (l'assemblea tradicional afganesa), que es va celebrar aquest estiu i d'on va eixir elegit el president. "Volien retirar totes les armes. Volien desarmar els senyors de la guerra."

Per tal d'acomplir aquest desig, el mes passat Karzai va difondre un programa que pretenia desarmar, desmobilitzar i reintegrar els milicians i que incloïa formació, equipament i entrenament perquè els soldats pogueren reintegrar-se a la vida civil. Però els afganesos no podem fer-ho tots sols. Necessitem un suport inequívoc i ferm dels Estats Units i dels altres membres de la comunitat in-

"Kabul sempre havia estat moderna, bullia la vida. Ara és un campament militar"

ternacional per dur a terme la retirada dels grups armats de les nostres ciutats, tal i com vam prometre a Bonn.

Kabul hauria de rebre una atenció prioritària, donat que és un cas especial. Els visitants de les províncies i els dirigents que hi arriben amb els seus vestits tradicionals sovint són humiliats pels milicians, que els amenacen. Aquesta gent s'enduu la impressió que Kabul, la capital, no és realment seua. I mentre tornen a casa pensen que l'experiment sense precedents de la construcció de la nació afganesa no existeix.

Però a les províncies també tenen problemes. Hi ha molts llocs on els líders locals s'han atorgat el monopoli de la legitimitat i tenen tot el poble com a ostatge. Els afganesos no els volen, però els soldats els imposen silenci, mentre

violen constantment els drets humans i augmenten el seu poder polític i econòmic a la regió. Fins que aquests homes no siguin desarmats, els afganesos no podran dedicar-se a construir un futur per al seu país.

La comunitat internacional ens ha d'ajudar a expulsar les milícies dels centres urbans i a confinar-les en quarters, per tal de dur a terme l'esmentat programa de Karzai, que implicaria reclutar un nombre limitat de soldats irregulars per a l'exèrcit i canalitzar la resta cap a treballs productius.

L'única manera de mantenir l'ordre a les ciutats seria que les forces nacionals de policia treballaren frec a frec amb la Força Internacional d'Assistència a la Seguretat, i que els Equips de Reconstrucció Provincial de nova creació s'encarregaren de la resta del territori. Els Estats Units haurien d'atorgar a aquests equips, temporalment, més funcions pel que fa a l'aplicació de la llei.

Els EUA, l'ONU i altres potències internacionals han ajudat al desarmament ràpid de les milícies locals en altres països. A Kosovo, un programa molt estudiat, encara que aplicat imperfectament, va permetre el lliurament de desenes de milers d'armes, la desmobilització de la major part dels combatents de l'exèrcit d'alliberament i la reconversió dels altres en una força de defensa que, com a mínim, podia ser controlada. Mentrestant, una força policial internacional mantenia l'ordre i entrenava els alumnes de l'acadèmia de policia de Kosovo. Volem que aquesta mateixa fermesa de la comunitat internacional que va dirigir el procés de desarmament a Kosovo s'aplique ara al cas afganès. Amb l'ajuda de la comunitat internacional, podem assegurar la pau i la prosperitat per al nostre país.

Cap de l'estat major del president d'Afganistan, Hamid Karzai
© The New York Times-EL TEMPS
Traducció: Maite Insa